

hver angreben Besætning, men at Sagen derimod, naar Antallet af de syge Dyr var større, da først skulde indstilles til Ministeriets Resolution, der ligeledes maatte indhentes, forinden nogen ny Nedslagning turde foretages i en Besætning, af hvilken allerede 10 Stykker vare blevne dræbte. En saadan blot partiel Nedslagning kan imidlertid, — hvad ogsaa de i Sverrig vundne Erfaringer have godtgjort, — ikke ansees tilstrækkeligt betryggende, da det er umuligt for Dyrlægerne med Sikkerhed at udpege de syge Dyr, og da nogle Dyr kunne glemme gaare Sygdommen med temmelig Lethed, og dog derefter som Reconvalescenter forplante den. Man har derfor anseet det for rigtigst, at Foranstaltningen ikke indskrænktes til et vist Antal Dvægstykker eller begrænsedes ved Hensyn til de angrebne Besætningers Størrelse, men at derimod disse sidste Antal bliver det, hvortil Begrænsningen alene knyttes. Det kan vel ikke nægtes, at en saadan mere omfattende Nedslagning vil kunne medføre ikke lidet forøgede Omkostninger for Staten (Vfr. § 10), navnlig naar Sygdommen maatte udbrøde i meget store Besætninger; men denne Omstændighed bør formeentlig ikke komme i Betragtning imod den Fare, som i saadanne Tilfælde truer hele Landet, og som man alene tør haabe at kunne afvende ved betimeligt at anvende det heromhandlede Midde paa en radical Maade.

Naar Nedslagning saaledes finder Sted af en heel Besætning eller af saadanne Dele af samme, der kunne betragtes som et for sig bestaaende Hele, da er dette forøvrigt en Foranstaltning af en saa indgribende Natur, at dens Sværkættelse ikke bør gjøres afhængig af de locale Autoriteters Skjøn, og man har derfor troet at burde foreskrive, at Befalingen saavel til at begynde som til at ophøre med Nedslagningen bør udgaae fra Ministeriet. Derimod har man ikke fundet nogen saadan Betænkelse ved at overlade de locale Vrigheder Myndighed til, dog kun i Sygdommens Begyndelse, at lade nedslaae ethvert Creatur, der efter Dyrlægens Overbeviisning allerede er angrebet, kun at det da tillige gjøres Vrig-

heden til Pligt strax at lade det dræbte Dyr obducere og om Obductionsforretningens Udvalg at gjøre Indberetning til Ministeriet.

ad § 9.

I denne Paragraph fastsattes den Erstatning, som det Offentlige vil have at udrede for de Creaturer, som det saaledes har ladet nedslaae, til fuld Værdi for de aldeles sunde Dyr, da det ikke er givet, at de vilde være blevne smittede, og til $\frac{1}{3}$ af Taxationssummen for de syge, da det dog stedse vil være en Mulighed, at de kunde være blevne helbredede. I disse Erstatningsbeløb, der findes passende at burde udredes med Halvdelen af Statskassen og Halvdelen af vedkommende Kjøbstads- eller Amtscommune, vil dog selvfølgelig blive at fradrage Værdien af de Dele af de dræbte Dyr, der kunne og af sanitaire Hensyn maas benyttes, f. Ex. Kjødet til Nedsaltning. — Bestemmelserne i denne Paragraph maae ogsaa i Et og Alt komme til Anvendelse i det i § 7 omhandlede Tilfælde.

ad § 10.

Da det maa antages i Almindelighed at være vedkommende Creatureiere selv magtpaaliggende at holde deres Dvæg borte fra smittede Steder, vil det være et vigtigt Midde til Forebyggelse af Sygdommens videre Udbredelse, at det gjøres Vrigheden til Pligt i de offentlige Blade og paa anden passende Maade at bekendtgjøre, i hvilke Districter Sygdommen er udbrudt. Ligesom at forbyde al Gjensmørsfjel af fremmed Dvæg gennem saadanne Districter har man imidlertid ikke anseet for nødvendigt, da de offentlige Veie dog i Almindelighed blive fulgte og denne Sygdom ikke smitter i saa stor Afstand; derimod er det en Selvefølge, at intet Dvægmarked bør afholdes paa smittede Steder, saalænge Sygdommen hersker.

ad § 11.

Med Hensyn til de i denne Paragraph indeholdte Forfrister om Dvægpesten henvises til hvad ovenfor er bemærket om denne Sygdom samt til det ad §§ 8—10 Anførte.